

[Holger Eriksen.]

Jeg kan også henlede opmærksomheden på arveafgiften, især når det drejer sig om de store arveparter eller arv, som ikke går fra forældre til børn. Her ligger vi langt, langt under de gældende satser, f. eks. i England, og her var mange penge at hente. Der behandles i øjeblikket et forslag om ændring i arveafgiften, men jeg har forstået, at det egentlig er af teknisk art. Jeg håber imidlertid, at den højtærede finansminister vil studere den engelske lovgivning på dette område og derpå tage spørgsmålet op til positiv behandling.

Fra forskellig side er der i forbindelse med de nye skatter talt om en mere effektiv ligning. Nu tror jeg ikke, at de indtægter, der holdes skjult for skattevæsenet, har den størrelsesorden, som nogle fabler om, men de er tilstrækkelig store til, at de, hvis de blev fundet, kunne foranledige en meget væsentlig skattnedsættelse. Her må jeg pege på noget så simpelt som ved lov at fastslå, at ethvert pengeinstitut skulle give meddelelse om, hvad der er udbetalt hver enkelt kunde i rente eller udbytte af aktier og obligationer, samt hvad der er tilskrevet af uhævet udbytte. Jeg er naturligvis nok klar over, at det vil give et omfattende administrationsapparat, men de udgifter, der ville gå dertil, ville være små ved siden af, hvad der ville komme frem af skjulte formuer. I øvrigt må jeg gøre gældende, at når man kan forlange, at arbejdsgiverne skal opgive hver øre, arbejderne har tjent — og det finder jeg i høj grad rimeligt — må det naturligvis også være således, at man har den samme kontrol med, hvad der tjenes igennem pengetransaktioner.

Må jeg til sidst pege på ophævelsen af grundstigningsskylden. Hvis man gennemførte oppositionens forslag herom, ville det straks betyde en mindreindtægt for det offentlige på godt 80 mill. kr., men for den kommende tid et langt større beløb. Foretager man en sådan handling uden at sætte noget lige så effektivt i stedet, tror jeg, at man gang på gang vil blive stillet over for tilsvarende overraskelser som dem, vi i dag behandler. Jeg er temmelig sikker på, således som det fremgår af, hvad jeg i øvrigt har fremført, at der er en mulighed for at gennemføre en skattepolitik i overensstemmelse med demokratiske principper, og jeg håber,

at de næste skatteforslag, vi bliver præsenteret for, bliver i overensstemmelse dermed.

Finansministeren (Poul Hansen): Ja, jeg skal ikke for min part gå ind i en almindelig skattediskussion ved denne lejlighed, men vil gerne gøre et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Poul Møller.

Det ærede medlem hr. Poul Møller gentog i dag, at vi ved disse afgiftslove inddrog en meget stor del — tror jeg det ærede medlem sagde — af den pristalsregulering, som nu skal finde sted. Jeg vil gerne for min del protestere imod udtrykket „en meget stor del“. Jeg nævnte i går, at denne pristalsregulering betød en samlet indtægtsstigning fra marts og april på omkring 600 mill. kr. Lønmodtagerne skal af disse afgiftsforhøjelser, som vi nu behandler, vel højst betale et beløb af 125 mill. kr. Efter mine begreber kan man ikke kalde det en meget stor del af de 600 mill. kr. Dermed har jeg også sagt, at det ærede medlem ikke har ret, når han mener — og jeg går ud fra, at han hentyder til helhedsløsningen — at der er bevilget lønforhøjelser, som der ikke er dækning for. Når vi her står over for at skulle skaffe dækning for statens andel af pristalsreguleringen, så kan man ikke anvende dette som en begrundelse for, at der ikke i samfundet er grundlag for de lønstigninger, der i øvrigt er tale om. Jeg mener altså, at det er en forkert betragtning, det ærede medlem her har anstillet.

Det ærede medlem talte igen om, at det skulle have været let på anden måde at finde de 150 mill. kr., det drejer sig om — det er nu altså noget mere. For så vidt det ærede medlem dermed har tænkt på almindelige sparebestræbelser, vil jeg først nævne, at jeg for min del og med støtte i regeringen har sat ind for at begrænse udgiftsstigningerne mest muligt, og det ærede medlem ved jo godt, hvorledes det ligger med disse ting, nemlig at der er mange områder, som store dele af befolkningen i virkeligheden har ønsket at det offentlige skulle sætte kraftigere ind på. Jeg må tilføje i denne forbindelse minde om, at det var fra det konservative folkepartis side, der under finanslovdebatten blev sagt, at vi på en række investeringsområder havde sat for lidt ind; det synes jeg skal gentages ved denne lejlighed.